

Forfatter: Andersen, H. C.

Titel: Vanddraaben.

Citation: Andersen, H. C.: "Vanddraaben.", i Andersen, H. C.: *H.C. Andersens Eventyr bd. II kritisk udg. efter de originale eventyrhæfter med varianter ved Erik Dal*, C. A. Reitzel, 1990, s. 151. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/text/adl-texts-hcaeventyr02val-shoot-workid79206.pdf> (tilgået 25. april 2024)

Anvendt udgave: H.C. Andersens Eventyr bd. II kritisk udg. efter de originale eventyrhæfter med varianter ved Erik Dal

Vanddraaben.

Du kjender da sagtens et Forstørrelsesglas, saadan et rundt Brillerglas, der gjør Alting hundred Gange større end det er? Naar man tager og holder det for Øiet og seer paa en Vanddraabe ude fra Dammen, saa seer man over tusinde underlige Dyr, som man ellers aldrig seer i Vandet, men de ere der og det er virkeligt. Det seer næsten ud, som en heel Talerken fuld af Reier, der springe mellem hverandre, og de ere saa glubende, de rive Arme og Been, Ender og Kanter af hverandre og dog ere de glade og fornøiede, paa deres Maade.

Nu var der engang en gammel Mand, som alle Folk kaldte *Krible-Krable*, for det hedte han. Han vilde alletider have det Bedste ud af enhver Ting og naar det slet ikke vilde gaae, saa tog han det med Trolddom.

Nu sidder han en Dag og holder sit Forstørrelsesglas for Øiet og seer paa en Vanddraabe, der var taget ude af en Pyt Vand i Grøften. Nei hvor det kriblede og krablede der! alle de tusinde Smaadyr hoppede og sprang, trak i hverandre og aad af hverandre.

»Ja, men det er jo afskyeligt!« sagde gamle *Krible-Krable*, »kan man ikke faae dem til at leve i Fred og Ro, og hver at passe sit!« og han tænkte og tænkte, men det vilde ikke gaae, og saa maatte han troldre. »Jeg maa give dem Couleur, at de kunne blive tydeligere!« sagde han, og saa hældte han ligesom en lille Draabe rød Viin i Vanddraaben, men det var Hexeblood, den
* * * * *
-- -- -- -- 152

allerfineste Slags til to Skilling; og saa bleve alle de underlige Dyr rosenrøde over hele Kroppen, det saae ad som en heel By af nøgne Vildmænd.

»Hvad har Du der?« spurgte en anden gammel Trolde, som ikke havde Navn, og det var det Fine ved ham.

»Ja kan Du gjætte hvad det er?« sagde *Krible-Krable*, »saa skal jeg forære Dig det; men det er ikke let at finde ud, naar man ikke veed det!«

Og Trolde, som intet Navn havde, saae igjennem Forstørrelsesglasset. Det saae virkeligt ud, som en heel By, hvor alle Mennesker løbe om uden Klæder! det var gyseligt, men endnu mere gyseligt at see hvor den Ene puffede og stødte den Anden, hvor de nippedes og nappedes, bed hinanden og trak hinanden frem. Hvad der var nederst skulde øverst og hvad der var øverst skulde nederst! »see! see! hans Been er længer end mit! baf! væk med det! der er Een som har en lille Knop bag Øret, en lille uskyldig Knop, men den piner ham, og saa skal den pine meer!« og de hakkede i den, og de trak i ham og de aad ham for den lille Knops Skyld. Der sad Een saa stille, som en lille Jomfrue og ønskede alene Fred og Rolighed, men saa skulde Jomfruen frem, og de trak i hende og de sleed i hende og de aad hende!

»Det er overordenligt moersomt!« sagde Trolde.

»Ja men hvad troer Du det er?« spurgte *Krible-Krable*. »Kan Du finde det ud?«

»Det er da godt at see!« sagde den anden, »det er jo Kjøbenhavn eller en anden stor By, de ligne jo allesammen hinanden. En stor By er det!«

»Det er Grøftevand!« sagde *Krible-Krable*.

*